

Ein heilsan til Ingeborg Vinther í sambandi við 50 ára føðingardagin

Nú um dagarnar fylti ein hin kendasta stríðskvinnan innan føroysku fakfelagsrørsluna fífti ár – júst, meðan 50-ára dagurin fyri friði eftir annan heimsbardaga verður minstur.

Ingeborg er fødd 11. mai 1945 suðuri í Vági. Har vaks hon upp, og har fann hon sær mann úr Toftatúni, har tey bæði høvdu traðkað sínar barnaskógvar.

Ingeborg sat tó ikki kúrr í Vági, eftir at hon var vaksin, nei, hon var fleiri ár í Íslandi og arbeiddi á flakavirkni. Eisini arbeiddi hon í Grønlandi. Seinni var hon á flakavirkninum í Vági.

Tað nívir hana nógv, at so lítið skal vera at gera í heimbygðini, eins og manga aðrastaðni í landinum.

Ingeborg hevur sitið í stjórn Føroya Arbeidara-felags síðan 1978, harav 14 sum formaður. Har hevur hon ikki spart seg, men gingið undan og verið øllum eitt gott fyridømi, tí arbeidssom er hon sum fáur.

Hon hevur sína avgjördu støðu at verja tann minni menta og arbeidaran. Slík kvinna kemur mangan í andstöðu, men treyst og trúfest hevur hon staðið til henda dag. Hon ger ikki móti síni sannføring, hvørki í fakfelagsarbeiði ella í politikki.

Andrew og børnini, sum nú bæði eru vaksin, hava verið Ingeborg ein dyggur stuðul – tí mást undrast á tað tol, tey mangan hava sýnt, serliga Andrew, sum við toflyndi og trúfesti hevur biðað har suðuri, og har hevur einki ligið ógjørt.

Vit fara við hesum fáu reglum at ynskja tær hjartaliga tillukku og vóna, at Harrin unnir tær mong góðar arbeidssár enn.

Vinir

Miðflokkurin landsfund

Miðflokkurin hevur landsfund sín í Norðurlandahúsinum í dag. Byrjað verður kl. 10 á morgni og endað við døgurða á Sjómansheiminum kl. 18.

Hetta er fyrsti landsfundur, síðani Miðflokkurin, sum varð stovnaður fyri 3 árum síðani, við valið á sumri 94 fekk umboðan á Føroya Løgting.

Á aðalfundi í felag-

num fyri Suðurstreym fyrr í vár varð samtykt, at flokkurin stillar upp til komandi býráðsval í Havn.

Í gjárvöldið hevði Miðflokkurin fund í Sandoyinni. Á fundinum varð lokalfelag fyri Sandoyinna stovnað og í nevndinakomu: Friðhild Winther, Skopun, Óluf Tungá, Sandi, og Karlón Winther, Skopun.

Minningarorð um Jørgen Thomsen

Dáttliga komu boðini mánadagin 15. mai. Jørgen Thomsen var farin, 68 ára gamal. Ongantið menskari og reystari enn hesar dagarnar, nú hann rættiliga fróddi seg um summarmarkuna, lýðkuna og ljósu árstíðina. Tað er nakað síðan, hann fekk eplini undir flag, og nú gjørdi hann hópin burtúr at skipa tilverna so væl, sum hann helt seg kunna, súkklaði javnan um fjørðin – og tyktist lættur og ferðugur, rætt sum maður upp á tað besta.

Óg so fellur hann bráðliga, sum hann stendur.

Flaggið á tinghúsvøllinum í hálva stong halv-sökudag, rimuliga onkur fyrrv. tingmaður farin ella onkur kongaligur, annars flaggar ikki har. Men skjótt spurdust boðini, tað var Jørgen, sum hevði lagt áramar inn.

Vit prátaðu í telefonini leygarkvöldið, sum ikki einaferð, um tilveruna, um tað, sum lá honum á hjarta – og tú fróðdist, so lættur og fróðligur hann var. Óg nú er røddin tagnað.

Seinast vit vóru saman var 1. mai, til stovningarhald hjá losjuni í Havn. Tey høvdu á orðið, hvussu frágæra væl Jørgen bar fram yrking Hans Andriasar »Deyðastund Tróna« – hvussu meistarlíga hann førði seg fram, og so var hetta seinasta ferðin. Væl høyrdu og so takksamur fyri lívið.

Jørgen var føddur í Svðrugotu 26. februar 1927. Foreldur hansara vóru Sára og Hans Jakki, Eiðis Hans Jakki.

Ungur fór hann til skips og mundi hava kent sølvið sum nakar, var eisini við trólar, arbeiddi til lands í Íslandi, á Breiðafirði, og nøkur ár í 1960-unum var hann tekniskur leiðari í Føroyingahavnini í Grønlandi. Var avlærður smiður á Skála Skipasmíðju, har hann eisini var formaður fyri sínum handverki í mong ár, til hann var vorðin tingmaður, og tí legði tað arbeiddið frá sær. Sum tingmaður var Jørgen avhildin og virður sum fáur, hann var øll árin, síðan hann kom á ting í 1978, til hann ikki stillaði upp aftur í 1994, teirra millum, sum myndaðu tingarbeiðið og tók tøkini, formaður fyri Javnaðarflokkinn á tingi var hann tey mongu árin og somuleiðis røkti hann starvið sum figgarnevndarformaður í mong ár. Sjáldsama víðfeyndandi og áhugaður, sum hann var í samfelagsmálum, var Jørgen fræn unglingadrum

virkin og við í øllum arbeiddi millum ungdomin, og sterka ávirkan hevði hann, har hann var og lutur hansara lá ongantið eftir.

Uppvaksin í bygdarumhvørvi, sum avgjört myndaði mannin. Sjáldsamt hegni átti hann at umgengast fólk, vinarligur og víðeiriligur, sum hann var. Málburður hansara var røttfæriskur, var tað á røðarapalli ella í talu manna millum kendi tú teg altíð ríkaðan, tí maðurin var soleiðis, at tú kundi ikki annað enn lýða á talu hansara. Tað var ikki so, at hann bara tósaði, nei, hann var fastur og avgjörður í hugsanum sínum, og talaði hann at, varð javnan lurtad. Hann heitti einaferð á tingformannin um at biðja tingmenn tala soleiðis, at tú skilti orðini og heitti á teir, um at tala føroyskt og ikki brúka alt hetta fremmanda orðalagið. Soleiðis var Jørgen eisini.

Herfyri var samkoma á Háskúlanum; tað vóru næmingar, sum vóru á skúlanum fyri 50 árum síðani, ið høvdu sett stevnu, summir høvdu lagt nógv fyri at koma, onkur, sum nú biði í Pól-

ust, búsettust tey á Skála. Fýra eru børnini. Heimið á Berjarhegnum hevur øll árin verið miðdepilin fyri einum fyrimyndarilgum familjulívi og vit kenna samkenslu við tykkum við stóra missinum.

Øllum ti, sum Jørgen var uppi í, fakfelagsarbeiði í bygðini sum á landsplani, hansara stóra virksema í Javnaðarflokkinum í drúgvum politiskum ábyrgdararbeiði, hansara sterka lutteka í meingheitsarbeiðnum á Skála, í losjuarbeiðnum og annars í bygdarlívinum, eisini mong ár sum bygdaráðslimur, hevur óivað kravt nógv av manninum. Hann var altíð fúsar at taka eina hond í, har hannhelt sína medvirkan gagna, og hann gjørdi tað fegin við tí álvarsemi, sum kravdist, tí hann var sannførdur um, at best kundi tú gagna tínum við at geva frá tær teir bestu tægrir, tú átti í tær. Hansara »reportuare« var sanniliga víðfeyndandi, ja, ótrúliga.

Í fjør reikaði Fjalsgarður í Oyndarfirði fyri skeiði fyri pensionistum. Á fyrsta skeiðnum hevði Jørgen høvudsevnid, frásøgn um skaldið Jacob Hansen, Havnar Jákup í Norðragøtu. Hugleiðingarnar um henda mann gjørdi hann meistarlíga. Mangan hevði Jørgen talað um henda merkismann og tað lá honum á hjarta at fáa sagt frá sum manni, ið hevði havt so stóran týðning fyri hann; men samstíðin hevði lítið givið getur um henda mentamann.

Hann, sum hevur havt samskipti við Jørgen Thomsen í mong ár, í tinginum, í felagsarbeiði og hevur havt eyðnu at samtala við hann um dagsins evni, kennir stóran sakn, nú hann so bráðliga er farin. Sannur vinur og sterkur stuðulsmaður, hann var.

Hann søkti ikki sitt egna, er hóskaði at siga í hesum víðfangi. Jørgen skrivaði eisini og tað er meira enn so okkurt, ið liggur eftir hann, sum vit vónandi kunnu frøast um einaferð.

Polu og børnunum siga vit okkara djúpu samkenslu. Eftirmælið um ein góðan mann og fadír fer at liva – og vit onnur kunnu illa, nóg mikið takka fyri ta eyðnu, okkum hevur verið fyri, at hava átt so góðan felaga, partamann, vinmann og medmenniskja.

Friður veri við vælsignaða minninum um Jørgen Thomsen.

Jákup Lindenskov

Tá skótaliðið hjá K.F.U.M. varð stovnað í 1939, var Jørgen við í fyrstu patruljun. Skreiddarin í Gøtu, Palli Thomsen, var liðleiðari.

Tá Pola og Jørgen gift-